

skabet er opløst eller separation er meddelt på det tidspunkt, da efterkravet rejses, begrænses hendes hæftelse til den formue, hun ved ægteskabets opløsning udbragte af ægteskabet. Bestemmelserne i stk. 4 kan måske ved som den almindelige regel at fastholde mandens principale hæftelse synes noget grove, men det vil ofte være særdeles vanskeligt i et sådant tilfælde, hvor efterkravet rejses måske adskillige år efter det pågældende skatteårs udløb, nøjagtigt at opgøre, hvorledes efterkravet fordeler sig på hver af ægtefællernes indkomst- og formueområde. Det må herved også erindres, at bestemmelsen alene tilsigter at afgøre hæftelsen overfor det offentlige, men ikke på nogen måde tilsigter at gribe ind i spørgsmålet om ægtefællernes indbyrdes hæftelse. Man har imidlertid suppleret kommissionsudkastets regel med en bestemmelse i stk. 5, der gør en undtagelse fra den almindelige regel i stk. 4, idet man har fundet det urimeligt, at manden i tilfælde, hvor et efterkrav helt eller delvis alene beror på et af hustruen udvist strafbart forhold, skulle hæfte principalt for efterkravsbeløbet; man har derfor som den formentlig eneste naturlige regel foreslået, at efterkravsbeløbet her principalt skal opkræves og inddrives hos hustruen. De ovenfor nævnte vanskeligheder vil formentlig heller ikke i væsentlig grad gøre sig gældende her, hvor efterkravet forudsættes at kunne henføres til den ene ægtefælles forhold og — i det normale tilfælde, hvor straffen er bøde — danne grundlag for dennes fastsættelse.

Til § 216.

Bestemmelsen betegner for så vidt en lempelse i den gældende regel i statsskattelovens § 38, stk. 2, som det foreslås, at kun den del af familieoverhovedets skat, som forholdsmæssigt falder på barnets indkomst eller formue, skal kunne inddrives hos barnet; hæftelsen er ligesom efter de gældende regler subsidiær.

Til § 217.

Bestemmelsen er ny. Efter de gældende regler har man i medfør af plakat af 14. maj 1834 ved tvangsmæssige inddrivelse ret til at kræve indgåede beløb forlods afskrevet på forfalden statskat. Ligger en kommunes opkrævningsterminer forud for opkrævningsterminerne for statskatten, vil kommunen på den anden side som følge heraf have større sikkerhed for at få kommuneskatten betalt. Disse forhold har givet anledning til en del vanskeligheder, og man foreslår nu, at der i alle tilfælde skal ske en forholdsmæssig afskrivning på samtlige de pålignede skatter. Der vil således heller ikke i tilfælde af frivillig betaling kunne tages

hensyn til ønsker fra skatteyderen om at få et indbetalt beløb anvendt forlods til afskrivning på enten stats- eller kommuneskat.

Til § 218.

Efter den gældende statsskattelovs § 38, stk. 5, tilsvare dedsboer og konkursboer henholdsvis den afdødes og fallentens skat for det skattehalvår, i hvilket dødsfaldet har fundet sted eller konkursbehandlingen er begyndt; denne tilsvarepligt påvirkes ikke af et i boet udstedt proklama. Meningen med bestemmelsen er, at boet ubetinget skal tilsvare skatten for det halvår, i hvilket dødsfaldet finder sted eller konkursen er begyndt, selv om kravet ikke er anmeldt rettidigt. Ældre restancer må derimod anmeldes rettidigt som alle andre fordringer.

I kommissionsudkastet var foreslået en udvidelse af denne ubetingede tilsvarepligt til at omfatte sådanne skatter, der er forfaldet indenfor de sidste to år før dødsfaldets eller konkursens indtræden. Man har skønnet, at denne regel tillægger skattemyndighederne en for stor præferencestilling i forhold til de øvrige kreditorer, og har derfor kun foreslået, for dedsboers vedkommende, at det pågældende bo ubetinget skal tilsvare restancer for det løbende skatteår, og for konkursboers vedkommende det løbende skattehalvår. Det kan formentlig ikke være et for vidtgående krav at stille til bobestyrelsen, at den orienterer sig om, hvorledes det forholder sig med berigtigelsen af afdødes eller fallentens skattetilsvare for det skatteår, henholdsvis skattehalvår, hvori dødsfaldet eller konkursen indtræder. Den foreslåede regel må ses i sammenhæng med reglerne i forslaget §§ 30 og 110, hvorefter indkomst- og formueskattepligten i tilfælde af en skatteydere død består skatteåret ud.

Den af kommissionen foreslåede nye regel, hvorefter det pågældende bo uden hensyn til, om proklama udstedes, skulle hæfte for ældre restancer (d. v. s. restancer ældre end den forannævnte periode for det ubetingede tilsvare), såfremt den eller de for bobehandlingen ansvarlige har været bekendt med restancerne, har man anset for at være for vidtgående, ligesom den gør tilsvaret afhængig af bevisspørgsmål, der efter omstændighederne kan være særdeles vanskelige.

Til § 219.

Reglen i 1. punktum svarer — med en noget anden udformning og med den modifikation, der følger af de ændrede regler om skattepligtens ophør ved udrejse af landet — til de gældende regler, jfr. statsskattelovens § 36, stk. 3. At den pågældende